

BİR AZ SEVGİ YOLLAYIM

Ən son səhifəm kimi,
Səni bağlayım daha...
Yandırım bu kitabı,
Küllə oynayım daha...

Bir az sevgi yollayım,
Bircə gilə etibar.
Səndən heç nə qalmayıb,
Bu küllü də, gəl apar...

Elə şirin getmisən,
İzlərin acı dadır.
Küçələr görüb səni,
Deyirlər Bakıdadır...

O ADAM

Dərd çəkir öz içində,
Yarı dərd, yarı adam.
Gözləri tərəzidir,
Qaşları tarım adam.

Yığılıb gilə-gilə,
Dürr tökür gülə-gülə,
İsti sevgilər ilə
Arası sərin adam.

Göz qapağı yığılır,
Fikri düşüb dağılır,
Öz içində boğulur,
Dəryadan dərin adam.

İRAQ ŞƏHƏRDƏN...

Sən də bir gün dönəcəksən,
Uzaq şəhərdən.
Dönəcəksən yaşlananda
Uşaq şəhərdən.

Keçəcəksən burdan yolu,
Yorulacaq əlin-qolun.
Qara sevdalar yuyulub
Bu Ağ şəhərdə...

Nələr olub, nələr, nələr...
Ölüb içimdəki sənlər,
Viran qoyub zəlzələlər,
İraq şəhərdən!

ADIMIZA

Bəxt gölündə qayıq ola,
Avarçısı ayıq ola.
Gərək bəxt də layiq ola
Adımıza.

İllərlə ömür uzanar,
Kim uduzar, kim qazanar...
Nə qədər kədər qızınar
Odumuza...

Gəl, həyat daşını daşı,
Ömür kərpic-kərpic bışır,
Hər gün bir-bir gəlib düşür
Yadımıza...

Düşmür Yərə bircə ah da,
Ölürük, qalırıq gahdan.
Yetməyir daha Allah da
Dadımıza.

QOCALIB ATAM

Əlləri, gözləri, saçları qocalıb.
Əlində qələmi, suçları qocalıb....

Dünəni, bu günü, sabahı dəftərdə,
Saralır, varağın ucları qocalıb.

Nə vaxtdır əyninə gen gəlir geyimlər,
Dolabdan asılı dəstləri qocalıb.

Gəlirlər keçirlər bir-bir bu qapıdan,
Atama baş çəkən dostları qocalıb.

Danışır, dağılır sözündən hərflər,
Vurğusu, duyğusu, sədası qocalıb.

Üzünnən oxunur, gözləri dopdolu,
Qəlbində anama sevdası qocalıb...

Qocalıb, atasız-anasız qocalıb,
Qocalıb, qocalıb, anamsız qocalıb.

NƏNƏMİN NAĞILLARI

(Gülayə nənəmə ithaf)

Böyüdübdü bizləri
Nənəmin nağılları,
Açıb bağlı gözləri
Nənəmin nağılları.

Nənəm nağıl bəzərdi,
Danə-danə düzərdi,
Qatar-qatar gəzərdi,
Nənəmin nağılları.

Hər nağıl bir muncuqdu,
Sapdan ayrı incikdi,
Evimdə bir evcikdi
Nənəmin nağılları.

Sinədəftər deyərdi,
Yüz kitaba dəyərdi,
Ürəyimdə göyərdi
Nənəmin nağılları.

Qoğal dadır “Qoğal”ı,
“Şah Abbasın oğulu”,
“Qızılbaldır” nağılı,
Nənəmin nağılları.

Nağıl deyib durardı,
Sobasını qalardı...
Qışa möhür vurardı
Nənəmin nağılları.

Nağıl payı döşündə,
Olardı qız yaşında.
Bişdi ocaq başında,
Nənəmin nağılları.

Almaları üç etdi,
Nənəm getdikcə getdi,
Nağıllara köç etdi,
Nənəmin nağılları.

ATAM

Atam
Anamdan əvvəl gəlib dünyaya,
Anamdan sonra evləndi...
Əvvəllə sonun arasındakı ömür
sıxdı onu.
Bir az həyatdan gördüyü amansızlıq,
Bir az anamsızlıq
qatıldı bu ömrün gözünə.
Qarışdı dünyası,
qızının toyu,
qadınının yası...

Bu köhnə sovet adamının
cibindəki kommunistliyin
təziqi vurdu ürəyini.
Haqqın dalınca getdi,
baxmadı təziqlərə.

Bakıdan Moskvaya,
Gəncədən Leningrada,
Sıxdı onu ora da,
bura da...

Məktublar göndərdi
düzdə qalan düzə,
Qışdan yaya uzun illər
məktublara бүkүlүb çıxdı.
Əynim-başım olmayanda
ürəyi od tutub yandı.
Almadığı geyimim
gecələri bəyaz Leningradın
asılıqlarında təzə qaldı.

Bəyaz gecəli şəhərdən,
gecə gözlü kəndə döndü.
Ağ-qara ömürlə birgə...
Ağac əkdİ,
düşməni çəpəri çəkdi.
Oğul-qız böyütdü,
saç ağartdı.
Əllərinin qabarıyla öpdü torpağı,
ev qurdu...
Adını tutduğu dünya,
atdı onu...
Qaldırdığı evi,

■ Hayat Şəmi

saldığı yurdu,
bölge qarışıq satdılar...
böldülər insanları:
ölməlisi, qalmalısı...

Atam anamdan əvvəl
gəlib dünyaya...
Anamdan gördü-götürdü,
Allah da anamı götürdü...

Hərdən nənəm deyir ki,
“Elə bil heç balam yoxuymuş”.
Nənəm bilmir ki, Anam var.
Yuxusuz qaldığım gecələr
anamla doludur.
Saçlarımda açan Ağ Güllər
Anamla doludu...
Ürəyimin içi anamla doludu.
İçin-için
anamı dünyaya götürmək istəyirəm.

Qəbirlər içrə tənha məzar var,
içi anamla doludu.
Üstünü götürüb atam,
Hər gün su tökür ora,
Anam ayılmaz...
Anam bir də məni doğmaz.

BANUÇİÇƏK

(Partlayışda həlak olan 3 yaşlı qızcığaza ithaf)

Üç yaşlı ömründə cənnət qoxusu,
dodağında süd...

İndi-indi tanıyırdı yeri qoğal ayaqların,
şirin əllərin oyuncaqları,
Nur içində üzən
balıq gözlərin dünyanı,
İndi tanıyırdı,
sökülən dan yerini qan rəngində yanaqların...

Bəlkə, bu dünyanın
ən dadlı yavrusuydun sən!
Bəs niyə səni belə
acımadan uddu zalım alovlar?
Zalım Alovlar!!!

Sən tək getdin...
Atan yandı,
Anan yandı...
Bu xəbəri eşidəndə halınıza yanan yandı.

Bəlkə də, ananın əllərindən tutan
son umuddun...
Unutdunmu Yavru,
unutdun!

Yeddi gün çəkdi
durduğun yolayrıcında ata gözləyişin,
Gəldi atan da...
Hamsı balığı gözlərindəki
nigaran baxışın yenə getmədi...
Kimi gözləyirsən, yavru mələk?

Dörd gün də keçdi...
Gəldi anan da,
Oda yanan da:
- Tut əlimizdən, gedək,
Banuçiçək!

Sən dünyanın ən dadlı yavrusuydun,
İndisə cənnətin...
Bir də bu dünyaya gələrsənmi?
Çətin,
Çətin...